

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντακόμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως εκ' έξοχην παιδικών περιόδων σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών ύπερησίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
Έσωτερικού : Έξωτερικού :
 Έτησια . . . . . 8,— Έτησια φρ. χρ. 10,—
 Εξαμήνος . . . . . 4,50 Έξαμήνος > > 5,50
 Τριμήνος . . . . . 2,50 Τριμήνος > > 3,—
 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879
 ΔΙΕΤΟΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Έσωτερικού λεπ. 20. Έξωτερικού φρ. χρ. 0,20.
 Φόλλα κρηνηγομένων έτών, Α' και Β' περιόδου, τιμούνται έκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Οδός Ερμούλου άρ. 33, κατό τὸ Βαθράκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 13ος Έν Αθήναις, 11 Φεβρουαρίου 1906 Έτος 28ον. — Αριθ. 11

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Οι φυγάδες δέν είχαν ούτε χάρτινη των επικινδύνων έκείνων μερών, — δέν ύπήρχε τοιαύτος έκείνην την εποχήν, — ούτε π:

λότον διά να τους έδηγήσει εις τούς μαιάνδρους των ύφάλων. Υπήρχε φόβος μήπως συντριβούν από στιγμής εις στιγμήν.

Έπροχώρησαν λοιπόν με άνραγ περίσκεψιν. Έπί δύο ώρας μέτεχειρίζοντο τόν γάντιον διά να μετρούν τα νερά. Έχασαν αύτω την προκορείαν των, και έβλεπαν ότι αλίγότευαν αι πιθανότητες τήσσωτηρίας, ενώ ή κορβέτρα όσον

«Όπου έσκόπευαν μερικά πουλιά...» (Σελ. 74, στ. 4.)

ήρχετο κ' έμαγάλωνε, κ' έπλησίαζε θριαμβευτικά προς τόν επικίνδυνον φράκτην. Όταν έκρινε την απόστασιν κατάλληλον, έρριψεν ένα άσφαιρον κανονιοβολισμύ.

Οι Άγγλοι με αυτόν τόν τρόπον έκάλυψαν τούς φυγάδες να παραδοθύν.

Άλλά ούτοι δέν ήμπορούσαν ν' απαντήσουν παρά έπισπεύοντες την φυγήν των και αυτό έκαραν, όσον καλλίτερα ήμπορούσαν. Αφού έπάλασαν προσεκτικά έναντιόν των πιθανών έμποδίων του βυθού, έβησαν εις ένα πλατύν ανοικτόν χώρον με βαθιά νερά. Εκεί ήδύνατο να υποθέτου, άν όχι ότι έσώθησαν, αλλά

τουλάχιστον ότι ήσαν προσωρινώς προφυλαγμένοι.

Τότε όμως νέα περιπλοκή παρουσιάσθη. Ο άνεμος έπαυσεν έξαφνα. Ο ύφανός έβάρυνε σαν κλιυβένιος μαγδύας έπάνω εις την ύγραν έπισάνειαν, ή όποια έγιγε ακίνητος και έλαιώδης. Έξανάπι-

εις τὸ μέσον του πορθμού όπου είχαν εισέλθη. Τα πανιά του έπλητάγισαν σαν τα πτερά πουλιού πληγωμένου και έμειναν κρεμασμένα, σαν βρεμένα παληόρουχα, από τας κεραίας. Η νηνεμία ήτο πλήρης, και καταναγκαστική ή άναχώρησις.

Ο Γουλιέλμος είχε παρακολούθησθ με αγωνιώδη βλέμματα αύτην την σκηνήν και, σαν παιδί που ήτο, άφισε να του διαφύγη μία φαιδρά κραυγή :

— Α! α! θα μείνωμε έτσι πολλήν ώρα, και θα κυτταλώμαστε ;

Ο Έβελ έβήταξεν από τινων στιγμών προσεκτικά τόν όρίζοντα προς τὸ μέρος του νότου. Έγγύριος τότε και είπε :

— Όχι πολλήν ώρα, μουτσάο μου. Θα χορέψωμε ένα χορό, από εκείνους που δέν θά χορέψης πολλούς στην ζωή σου, άν, όπωςδήποτε, δέν τόν αποτελειώσωμεν εις τόν άλλον κόσμον.

Και με τὸ χέρι του αποκλωμένος έδεικνυεν εις τὸ όριον, όπου τὸ μάτι δέν έβλεπε πλέον, μίαν κηλίδα κητρινώλευκον, ή όποια ανέβαινε εις τόν ουρανόν με τρομακτικήν τρυφήτητα.

— Ο κυκλών! έπιθύρισε σοβαρός ο Ίάκωβος Κλαδαγιάν.

Οι τέσσαρες σύντροφοι έσταυροκοπήθησαν εύσεβά.

Ο κίνδυνος της θαλάσσης έπλησίαζε πολύ τρομερώς προς από τόν κίνδυνον, τόν έρχόμενον από τούς ανθρώ-

«Έρριψεν ένα άσφαιρον κανονιοβολισμύ...» (Σελ. 81)

σαν τότε με δραστηριότητα τα κουπιά.

— Κακό σημάδι, έπιθύρισε ο Ούστρετζ. Ο σίφονας δέν είνε μακρύα...

— Ας έρθη! ανέκραξεν ο Κλαδαγιάν, θά διώξη τόν Άγγλον.

Έκείνην την στιγμήν ακριβώς, ο Άγγλος, έχων ως φαίνεται καλλιτέρας πληροφορίας διά τόν δρόμον, παρέκαμπε την συστάδα των ύφαλων, και οι φυγάδες τόν έβλεπαν τώρα ν' ακολουθή μίαν λοξήν γραμμήν, κατ' εθείην προς την ξηράν, όπου έσκόπευε κατά τα φαινόμενα να τούς κόψη τόν δρόμον.

Εύτυχώς, ή αιφνίδια νηνεμία έχάλασε και αύτά τα σχέδια. Έστάθη αποτόμως

πους. Ξυπτήσαν προς την κορβέτταν. "Επαιρνε και αυτή την βολταν, και κατόπιν εξορτώνετο με όσον το δυνατόν περισσό- τερα πανιά, δια να φύγη, αν το κατορθώ- θηεν, πριν την προσβολή ή επαπειλούμενη καταιγίς.

—Είδε κι' ο "Αγγλος τον αέρα που έρ- χεται, έγαμογόλασεν ειρωνικά ο Ούστα- ριτζ. Εύρίσκει και αυτός πως δεν είνε καλά εδώ, και τς στρέθει. "Επρεπεν ό- μως να έφευγεν ενωρίτερα. Νομίζω πως τώρα είνε λιγάκι αργά. "Αλλά και μ'αυτ'ό- δεν κερδίζομε τίποτε έμεις.

Την ιδίαν στιγμήν, ο Ούιλ, σκυμμένος επάνω στην κουπιστήν, εφώνηξε:

—Εσπέρτομε, καπετάνιε, ξεπέτομε! —Και όμως είνε αλήθεια αυτό που λέγει ο μικρός, είπεν ο Έβελ. "Επέσαμε στο ρέμμα, και μ'ας πηγαίνει κατά την στεργά. "Ω! αν είχαμε τουλάχιστον την καλή τύχη να...

Και διεκόπη. Η βάρκα των είχε ά- νατιναχθή, παρασυρμένη σαν καλαμακι άχυρο από ένα τεράστιον κύμα, κύμα τού βουθού, τδ όποιον την έσφενδόνισεν είκοσι όργυρίας μακρότερα από την προτέ- ραν της θέσιν. Και εδύς ή θάλασσα ήρ- χισε να ανεβράζει, σαν να περιετχεν έσω- τερικώς κανένα άτρολόβητο.

—Αυτό είνε τδ περιστόμιον της γαθά- θας, είπαν ο Ούσταριτζ, με τς φρόδια του ζαρωμένα. Τδ γνωρίζω έχω, καπετάνιε μου. "Αν ο καλός μας ό Θεός δεν μ'ας βοηθήσθ, σέ δέκα λεπτά της ώρας είμα- στε σέ πενήντα μέτρα βάθος, με την κα- ρένα ανάποδα...

"Αλλά τότε ο Ίάκωβος άνεσκήωθη όρ- θιος. Τα μάτια του έλαμπαν.

Ο Θεός άγαπή τους τολμηρούς, εφω- ναξέ. "Ίσα τδ πανί!

Οι δύο ναύται πόν εκύτταξαν με τά μάτια των πεταμένα έξω από την κατέ- πληξιν. Τον επήραν δια τρελλόν.

—"Ίσα τδ πανί! επανέλαβεν επιτα- κτικώς ο νέος. Δεν έχομε παρά αυτήν την έλπίδα της σωτηρίας. Δεν πρέπει να την χάσωμε!

"Εν ριπή όφθαλμού, ο φλόκος και τδ πανί ήνοιχθησαν, έτοιμα να γεμίσουν με άέρα.

Η θύελλα έφθασε φοβερά, τεραστία. Περιετύλιξε τδ έλαφρόν πλοιάριον, σαν να τδ εκτύπησε με μαστίγα. Και, όμοιον με άλογο, που άνασκήωνεται όρθο δια να ξαναπέση πάλιν εις τά πόδια του και ν'όρ- χισθ να κλωττά, τδ πλοιάριον έταλαν- τεύθη επάνω στην πρύμνην του, έγυρε τρομερά με την δεξίαν πλευράν, τόσοσ όστε έμισογέμισε με νερό, και έπειτα έ- θούτγη με την πύραν μέσα εις ένα βου- νό νερού.

"Αλλ' όταν οι φυγάδες, καλισμένοι και μουσκεμμένοι, ήδυνήθησαν να ρίψουν έν βλέμμα όπίσω των, είδαν την κορβέτταν, εις άπόστασιν ήμισέως μιλίου προς τά

βορειοδυτικά, να παραδέρηθν άγωνιζόμενη εναντίον της έφόδου των κυμάτων.

Αυτοί οι Ίδιοι είχαν προχωρήσθ πολύ προς άνατολάς. Ο στρόβιλος του κυ- κλώνος τους είχε τινάξθ έξω από τους γύρους του, και έτρεχαν μακινωδώς προς την ξηράν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' ΕΙΣ ΚΙΝΑΥΝΟΝ ΘΑΝΑΤΟΥ

Επί χρονικόν διάστημα, τδ όποιον δεν ήτο εύκολον να υπολογίσουν, οι τέσσαρες επιβάται της άκάτου έμειναν χωρίς δυνά- μεις να κινήθουν και να σκεθθούν, σωρια- σμένοι εις τδ κύτος, εις τδ έλεος τού ώ- κειανού, όστις τους παρέσυρεν όπου ήθε- λεν αυτός.

Βαθμηδόν και κατ'όλιγον, άνέκτησαν την χρήσιν του λογικου των και ήδυνήθη- σαν ν' αντίληθουν τί συνέβαινε γύρω των. "Εβλεπαν πλέον και άνοούσαν.

"Ακριβώς τδ πρώτον κύμα της άνεμο- ζάλης, εκείνο τδ όποιον ο Ούσταριτζ χα- ρακτηριστικώτατα είχε ονομάσθ τδ απε- ριστόμιον της γαθάθας, τους είχε απο- μακρύνθ από τόν κυκλώνα με τδσον μά- λιστα περισσοτέραν όρμην, όσον, ως είνε γνωστόν, ή φυγόκεντρος δύναμις τού με- τεώρου ενεργεί κυρίως εις την περιφέ- ρειαν. Τώρα πλέον ήσαν έξω από τόν μεγάλον περιστροφικόν κύκλον τού κυ- κλώνος, είχαν εκφύγη από την λεκάνην, την όποιαν άνασκήπτει ο αίθων.

"Αλλά δεν είχαν διαφύγη πάντα κιν- δυνον. Κάθε άλλο! "Επί ζώνης πολλών μιλίων, ή θάλασσα, τρυπημένη και άνα- στατωμένη από την διάδασιν τού μετεώ- ρου, ώσαν από άροτρον Τιτάνων, έκό- χλαζε και άρριζεν ακατάπαυστα. "Ητο σαν άναδρασμός άτρολόβητος, τεράστιος κραδασμός αποτελούμενος από σιρτή- ματα και κτυπήματα άπρόοπτα.

Κάθε στιγμήν ή βάρκα επηδούσε, σφεν- δονιζόμενη εις τόν αέρα, καθώς σφαίρα τού τένις από τερατώδη ρακέτταν. Έξα- νάπεφε με άπίσιον σφύριγμα εις τας μελάνας άθύσσους, που έμοιαζαν με τά πράσινα ρήγματα, τά όποια άνοίγονται εις τά πλευρά των παγολόβων.

Κατά τας στιγμάς εκείνας, οι τέσσαρες εκείνοι έρημοι, έχοντες πλήρη συναίσθη- σιν της άδυναμίας των, έβλεπαν ότι ή βάρκα των δεν ήτο πλέον παρά ένα σύν- τριμμα εις τδ έλεος της τυφλής εκείνης και κτηνώδους δυνάμεως, που γίνεται ή θάλασσα όταν όργισθ.

Δέν έσυλλογίζοντο καν ν' άντικαταί- σουν. Δια ποίον σκοπόν; Τι ήμπορούσαν να κάμουν;

Είχαν δοκιμάσθ και έτελέσθ ένα τολ- μηρότατον χειρισμόν, όταν ήνοιξαν τά πανιά. Ο χειρισμός εκείνος τους είχε σώσθ προς στιγμήν. Τώρα όμως δεν ή- πήρχε καν λόγος να προσπαθήσουν να τα μαζεύσουν. Ο άνεμος είχε κάμη την μάστρα των κουρέλι, και την εκνυμάτιζε

μακινωδώς σαν να ήτο σήμα κινδύνου. Τυ- άσπρο πανί εκτυπούσε τόν ίστέν και ο πλαταγισμός μύλις ήκούετο μέσα εις τόν πάταγον της άνεμοζάλης. Τα σχοινία έπαραδερναν σχηματίζοντα φανταστικά ζιγ-ζάγ, σαν να ήσαν είδεγθ ήρπετά, άναπηδήσαντα έξω από τά βάθη τού βράθρου.

Γιντώμενο: εις τους πάγκους, ο Ίάκωβος και οι σύντροφοί του άφισαν να τους κλυδωνίξθ ή μινία των κυμάτων. Μόνον τδ ένστικτον της αυτοσυντήρησης τους συνετθρε τότε εις εκείνον τόν απελ- πιστικόν άγώνα εναντίον των στοιχείων.

Η τρικυμία τους έπαρακύλησεν όλην την ήμέραν, όταν δέ, κατά τδ δειλίον, ήσθάνθησαν ότι ο ώκειανός ήρχισε να πραύνεται, είδαν επί τέλους όλην τη φρίκην της θέσεώς των. Ο άνεμος είχε κόμματιάσθ τδ πανί των ή θάλασσα είχε σπάσθ τδ δουάκι τού πηδαλιου των, είχαν ανακπασθ τά δύο τρίτα των τροφι- μων των και καταστήσθ τδ ύπόλοιπον ακατάλληλον δια να φαγωθ. Ένα μόνον πράγμα τους έμνε' ένα τούφεκι από τδ τρία που είχαν, και ένα βαρελάκι με πε- ρίτιδα, τδ όποιον είχαν μπουτσάρθ γερά εις την πρύμνην. Ο κίνδυνος μ'ην άπο- θάνουν της πείνας, διεδέγετο τώρα τδ κίνδυνον τού ναυαγίου. Και ή νύκτα τους άπέκασε με τδ θλιβερόν της σκότος.

Επληκνήθησαν εις τά σκετεινά, σπο- τωμένοι από την κορκαίν, χωρίς να ή- μιλού. Έσυλλογίζοντο μόνον, ο καθέ- νας χωριστά, ποία μέσα σωτηρίας ήν δυνατόν να εύρεθουν.

Η αύγή δεν έκαμε τίποτε άλλο παρά ν' αύξήσθ την φρικώδη βεβαιότητά της έρ- ρημίας των.

"Ανεζήτησαν με τά μάτια των γύρω τω- τούς όρίζοντας που είχαν ίση την προ- γουμένη ήμέραν. Η γη είχαν εξαφανισθ...

"Όσον μακράν έθαυαν ή όρασις, δεν έ- φνετο παρά ή άπέραντος γαλανή όθνην ειρηνική και γελαστή, υπό τόν πύρινον ούρανόν.

Πού ήσαν; Δεν έγνωρίζαν, και δεν είχαν κανέν σημάδι προς άγνωρίζσιν της θέσεώς των.

Η κυβίς, ή όποια, από φιλάρεσκον ιδιοτροπίαν της λαίδης Βλάκχουδ, ήν προσηρημισμένη εις την πρύμνην, είχε άποσπασθ και παρασυρθ υπό τού κύμα- τος. "Ητο άδύνατον πλέον να κανονίσουν την πορείαν των.

"Ίσως, όταν εβράδουαζεν, αν ο ούρανός έμενεν αίθριός, θα ήμπορούσαν να έπι- τήσουν τά άστρα και να λάβουν άτελε- σιάτας πληροφορίας περί της θέσεως τδ σκάφους των.

Είχαν όλοι την ιδέαν ότι είχαν άπο- τρέξθ φοβερόν διάστημα έντός όλίγων ή- ρών, με την φρενιτωδή περιστροφική κίνησιν τού κυκλώνος.

Τι είχαν άπογινή ή άγγλική κορβέ- τα; Οι φίλοι μας δεν την έλογαρίζαν πλέον εκείνην την ώραν, δεν έφοβούντο πλέον την καταδίωξιν της. Χωρίς άλλο είχε χάθ μέσα εις τόν θαλάσσοστρόβι- λον, ή παρασυρθ προς βορράν.

Ο Ίάκωβος Κλαβαγιάν είχεν, αυτός πρώτος, άνακτήσθ την έτοιμότητά τού πνευμάτος του.

Εγγώριζεν ότι από την σταθερότητα των αποφάσεών του έμελλε να εξαρτηθ ή άντοχή και ή ζωηρότης των συντρό- φων του. "Ενεκα της τάξεώς του, της ά- νατροφής και τού χαριστήρος του, ένεκα της πρωτοβουλίας του, με την όποιαν τους παρέσυρεν εις την άπόδρασιν, είχεν άνάδειχθ ο αρχηγός των.

"Επρεπε λοιπόν πραγματικώς να εν- εργήσθ και να κινήθθ, ίδιως δια να μη χάσουν τδ ήθικόν των.

—Ψυπρός, παιδιά, είπεν αποτινάσσ- σων την νάρκην, δεν πρέπει ν' απελπι- σθώμεν. Επάνω όλοι! και άς κουνή- σωμε τά χέρια μας, δια να έχωμεν τδ δικαίωμα να περιμένωμεν την βοήθειαν τού Θεού.

(Έπεται συνέχεια) **ΦΩΚΙΟΝ ΘΑΛΕΡΟΣ** (Κατά τδ γαλλικόν τού Πέτρου Μασί.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΑΠΟΚΡΗ

Άγαπητοί μου,

Ι πολυθόρυβος και διασκεδαστικός πού είνε ο δρόμος αυτός τας ήμέρας! "Όταν τδ επιτρέπη ο ού- ρανός, όταν δεν πι- πτη ή φιλή και ά- πελπιστική εκείνη βροχή, ή μεταβάλ- λουσα την πόλιν εις τέναγος βορβόρου, ή λαϊκή "Αποκρη έπωφελεΐται, και ξεμυτίζει, και παρ- ελαύνει, και σταματά, και παίζει, και χο- ρεύει, και ξεσώνει, και θορυβεΐ, και συνα- θροίξει, και άργυρολόγει. Πρώ όλίγου με διεκόθεν ένα τύμπανον. Κ' έβγηκα εις τδ παραθύρον και είδα να περνά τδ Γαΐ- τανάκι με τους παρδαλούς του χορευτάς και τας άρρανωπάς του χορευτριάς. Μετ'όλιγον επέρασεν ή Γναμήλα, — μία και- νούρα Γκαμήλα, περιποιημένη και καθαρά αυτήν την φοράν, χωρίς κουρέλια, και χω- ρίς ζωγραφίς εις τδ πάντινον δέρμα της... Έπειτα έσταμάτησεν εις τδ σταυροδρόμ τδ κάρρο τού ποιητού και τδ ποιητούς του κάρρου, και άφου έπαίξεν αυτή έν θορυβώδες έμβατήριον δια να μαζευθ ό κόσμος, ήρ-

χισεν εκείνος την έμμετρον και άμμετρον δημογούριαν του... Είχε φύγη πλέον ο ποιητής, προπεπόμενος από τους καγ- χαρομούς τού πλήθους, όταν μία όξεια και σπαρακτική φωνή μ' έξάσισε και μ' έκαμέ ν' ανατριχιάσω... "Αντίκρου από τδ παραθύρόν μου είχε στήσθ τδ θεατράκι του ο Φλαουλής, συναθροίσας γύρω του όλους εκείνους, τους όποιους είχαν τέρψη πρό όλίγου αι άπροσδόκητοι δημοικατα- ληξίαι. Και όταν έβγηκα πάλιν δια να ιδώ, είδα από μακράν και τά Ρόπαλα, τά όποια έπερνούσαν... χωρίς ρόπαλα, και επήγαιαν ν' απλώσουν κάπου τδ λασιω- μένον χαλί των και ν' άρχίσουν τούμπες...

Αυτή είνε ή εικών, την όποιαν προου- σιάζει κάθε δρόμος της πόλεως μας αυ- τας τας ήμέρας. "Αν προσθέσετε τους κομψούς μασκαράδες, που συναντάτε ε- ραιούς τδ άπέγευμα, πελούς ή έξ'άμαξια, και τους άλλους, τους βραδυρούς, πυκνο- τέρους και κομψότερους, οι όποιοί πηγαί- νουν εις τά σπίτια όπου δέχονται και χα- ρεύουν, και φλωρούν, κ' εύφρολογούν, — όσοι είμπορούν βέβαια! — έχετε πλήρη την άποκρητικήν εικόνα των "Αθηνών, όπως κατήνησε τά τελευταία αυτά χρό- νια, στερεδτυπη πλέον, χωρίς εξαρετι- κήν κίνησιν και χωρίς μεγάλην ποιητικήν.

Και όμως υπάρχουν άνθρωποι που εύ- χαριστούνται και με αυτόν τού είδους την διασκεδασιν, και θεωρούν ως τας ώραιό- τερας ήμέρας τού χρόνου τας όλίγας αυτές ήμέρας της προσωπιδοφορίας. Είνε περιττόν να σ'ας είπω ότι οι άνθρωποι αυτοί είνε ακόμη εις την εύτυχή εκείνην ήλικίαν που δεν βαρύνεται τίποτε, δεν χορταίνει τίποτε και όλα τά εύρίσκει ώραία. "Α, ναι, τά παιδία τρελλαινόν- ται για μασκαράδες, και ήκουσα πολλά να εύχωνται από τά βάθη της καρδιάς των: «άς ήταν άποκρηά όλο τδ χρόνι!»

"Ε! γνωρίζω ένα μέρος όπου ή "Απο- κρη είνε διαρκής. Γι'αυτό ίσως και τά παι- δια τδ άγαπών τ'όσον πολύ, και τδ δνει- ρόν των είνε παντοτε να εισέλθουν, και άφου τδ κατορθώσουν, έπειτα άργούν τόσοσ πολύ να εύγου... Και ξεύρετε ποίον είνε αυτό τδ εύτυχημέον μέρος; "Η Διάπλασις!

Και πραγματικώς. Η Διάπλασις δεν όμοιάζει μ' ένα μεγάλο, άπέραντο σα- λόνι, εις τδ όποιον συναντώνται κάθε Σάββατον και διασκεδάζουν όλα τά έλλη- νόπουλα τού κόσμου, μετρημεμένα όπως την "Αποκρηάν; Και τί άλλο είνε τδ ψευδώνυμα, παρά τόσαι προσωπίδες και τόσαι στολαί, άποκρύπτουσαι τδ πρό- σωπον, την ήλικίαν, την ιδιότητά και πολλαίς τδ φύλον; "Εκείνος μετρημέ- σθ εις "Ιππότην τού μεσαιώνος, ή άλλη μετεβλήθη εις Παπαρόβαν τού άγροϋ, ένας τρίτος έγενε Γελωτοποιός, ένας άλλος έφόρεσε στολήν άρχαίου "Ελλη- νος, και εύτω καθέξθ. "Όση ποικιλία

τόση και κομψότης και χάρις βασιλεύει εις αυτό τδ σαλόνι, τδ όποιον είνε άνοι- κτόν δλοχρονικίς. Οι νεαροί μασκαρά- δες διασκεδάζουν με άγάπην, συζητούν μ' εύγένειαν, πειράζονται χωρίς κακίαν, εύφρολογούν χωρίς χυδαιότητά. Η Διά- πλασις είνε άκεί, δια να έμποδίζθ κάθε παρεκτροπήν, από τας συνήθεις μεταξύ μασκαρευμένων... "Αλλοι εύφουον, άλ- λοι έρχονται, άλλοι εύφουον δια μίαν στιγμήν και έπιστρέφουν με νέαν προσω- πίδα... "Αλλοι την βγάδουν προθύμως ύστερ' άπ' όλίγον και φανερώνονται' άλ- λοι την κρατούν περισσότερον άλλα έπειτα κάμπτονται' άλλοι την κρατούν έπιμόνως μέχρι τέλους. Τους τελευταίους αυτούς τους περιστοχίζουν όλοι με πε- ριέργειαν, χαλούν τόν κόσμον δια να μάθουν ποδο είνε, μεταχειρίζονται τε- χνάσματα, κάποτε δέ και φιλικήν βίαν δια να κοσπάσουν την μυστηριώδη προσω- πίδα. "Αλλ' εκείνοι άντέχουν εις όλα' εις τας παραπειστικάς έρωτήσεις δεν άπαντούν, εις τδ τέχνασμα άντιτάσσουν τδ τέχνασμα, και εις την βίαν την βίαν. Και κατορθώνουν, — με πολλή κόπον, είνε αλήθεια, — να μείνουν άγνωριστοι όπως όταν ήλιον, και γνωστοί μόνον δια τδ πνεύμα των ή την καλωσύνην των. Βλέπετε εκείνο τδ Κίτρινο Ντόμινο; Τδ γνωρίζετε όλοι από την έξυπνάδαν του. "Αλλά κανείς δεν είξεύρει πως τδ λέγουν και που κατοικεί, ούτε αν είνε άγόρι ή κορίτσι. Και όμως πόσο! δεν έχάλασαν τόν κόσμον δια να τδ μάθουν!

Εις την Διάπλασιν λοιπόν, βασιλεύει διαρκής "Αποκρηά. "Όραία και ζωηρά "Αποκρηά, κατά την όποιαν, χωρίς εις τας προσωπίδας των ψευδώνυμων, καθέ- νας είμπορεί να έμφανίξεται και να συμ- περιφέρεται με περισσοτέραν άνεσιν, με μεγαλειτέραν έλευθερίαν. Εις τδ θαυμά- σιον αυτό σαλόνι, ο κώδων της Μεγάλης Σαρακοστής δεν θαλουθθ. Η έορτή θα εξακολουθήσθ και την Σαρακοστήν με προσωπίδας. Και αυτό επιτρέπεται, διότι είνε πνευματική έορτή...

Σ'ας άσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Δ Ρ Υ Σ

Δεν έχω αδέρφια και γονιούς! *έμ' ένα δρο μονάχο.*
Τδ κορφοβούνι τδ ξερό *βυζάνιο και τόν βράχο,*
Και θέριερα και φούντωσα! *Τη μέρα άπ' την έρμιά μου*
Ρίχνω μακρά τους ήκοιους μου *σάν κάμπο σάν πλεμμώτια*
Κι' άμύθητα κι' όρθάνοικτα *λασκοκοποιός μάνα,*
Τ' άστρα που πιάνο και κρατώ, *τη νύχτα, 'ετα κλωτά μου.*
ΑΓΓΕΛΟΣ Θ. ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΓΑΤΩΝ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

ΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ

Ἡ ἰδέα πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, ποῦ τὸν ἐχάιδευε, ἦτανε καλὸς καὶ θὰ τοῦ ἔδινε τίποτε νὰ φάγῃ, ἔκαμε τὸν Μελάνη μας νὰ πετάξῃ ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

Ἀηλαδὴ δὲν ἐπέταξε, ἀλλὰ ἐτίφθηκε ἐπάνω στὴν πόρτα, ἔκαμε τὴν εὐκολολύγιστη ραχίτσα του νὰ καμπουριάσῃ σὰν νὰ ἦτανε καμηλοπούλακι, ἐκούλουριασε τὴν οὐρίτσα του σὰν Ὁ κεφαλαῖον, κ' ἐχαιρέησε ταπεινότατα μὲ μίαν μετανοίαν εἰς τὸ χῶμα, ὅπως—συνηθίζου καὶ χαιρετοῦν οἱ εὐγενεῖς γάτοι.

— Ἐλα, ψιφινό μου ἔλα, ψιφινάκο μου! ἐπανέλαβεν ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος, καὶ ἡ φωνὴ του ἔσταζε μέλι καὶ ζάχαρη...

Ἡ ἐλπίδα τοῦ Μελάνη δὲν ἐπῆγε χαμένη. Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος τοῦ ἔφερε ἕναν μεγάλο κροκέ, γεμάτο μὲ ἀποφάγια ἀρκετὰ δρεκτικά. Καὶ ὁ γατάκος μας, μὲ τὴν πείνα ποῦ εἶχε, τὰ ἐτίμησε μὲ ὄλην τὴν ὄρεξιν.

Ἀφοῦ τὰ ἐτελείωσε καὶ ὕστερα, τότε ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τὸ μάτι του μιὰ χονδρὴ σκύλα, ποῦ ἦτανε ζαπλωμένη κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὸν ἐκύταζε μὲ πολλὴν προσοχὴν κατὰμματα. Ἡ σκύλα αὐτὴ ἦτανε γέρικη, καὶ φαίνεται ὅτι οὔτε στὰ νιάτα της δὲν ἦτανε εὐμορφῆ. Ἡ φυσιογνωμία της ἐφανέρονε ἕνα εἶδος λύτης ἀπελευστικῆς, ἕνα εἶδος σιχαστικῆς μεγάλης.

Ἄμα τὴν εἶδεν ὁ Μελάνη μας, ἐτρόμαξε παραπολύ. Θυμήθηκε τὸν σκύλαρο... Ἐκαίμει νὰ φύγῃ στὴ στιγμῇ, ἀλλὰ τότε εἶδε πῶς εἶχανε κλείσῃ τὴν ἐξώπορτα.

— Ἐ! μικροῦλη! τοῦ ἐφώνησεν ὁ μάγερρας, — ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαραφύλαγε μὲ τὴν ἀκρα τοῦ ματιοῦ, ἐνῶ ἀνεκάτευε μιὰ σάλτσα, — μὴν τῆνε φοβάσαι τὴν Ἥρα... Εἶνε καλὴ κοπέλλα ἡ Ἥρα, καὶ τῆς ἀρέσουν πολὺ τὰ γατάκια. Ἐτσι δὲν εἶνε, γρηγορὰ μου;

Καὶ ἐτόνισε αὐτὰ τὰ λόγια μὲ ἕνα γέλιο, ποῦ ἀντήχησε πολὺ παράξενα εἰς τὰ αὐτάκια τοῦ Μελάνη, ἀν καὶ ὁ καϊμένος ὁ γατάκος μας δὲν ἤξευρε

καλὰ-καλὰ τί πονηρὸς εἶνε ὁ κόσμος, καὶ πόσον κακοὶ οἱ ἄνθρωποι...

Ἡ Ἥρα ὄλο καὶ τὸν ἐκύταζε, μ' ἕνα ὕφος τόσο θλιβερό καὶ λυπητερό, ὥστε ὁ γατάκος μας ἐσυγκινήθη εἰς τὰ βάθη τῆς καρδούλας του... Ὅχι, ἀλήθεια! καμμία μοχθηρία δὲν ἦτανε εἰς τὰ μάτια ἐκείνα τὰ λιγάκι ἀγρία... ἀλλὰ κάτι χειρότερο, ἴσως... Δὲν ἤξευρε τί ἦτανε αὐτὸ τὸ κάτι, καὶ ἀπὸ τὴν

ταραχὴν του, ἐφρόντισε νὰ μὴν τόχη καὶ πλησιάζῃ κοντὰ τῆς.

Τοῦ ἀρεσε νὰ μυρξίεται, ἀπὸ πολὺ κοντὰ, τὲς ὀρεκτικῆς καὶ χορταστικῆς μυρωδιῆς ποῦ ἐδύωναν ἀπὸ τὲς κατασάρβες καὶ τὰ τηγάνια. Τοῦ ἐκαλοφάνηκε ποῦ ἐξεσταίνοντανε κοντὰ στοὺς φούρνους. Νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, εἶχε καὶ τὴν ἐλπίδα μήπως κ' ἀρπάξῃ τίποτε καλοὺς μεζέδες, ἀν ἔμενε περισσότερον. Ὡρα μουσαφίρης τοῦ ξενοδοχοῦ. Ἡ κλειστὴ πόρτα δὲν τὸν ἀνησυχούσε διόλου, διότι ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Ἐ! θὰ παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐβγῶ καὶ νὰ πάω στὸ ἀδελφάκι μου, ἀφοῦ χορτοῦμαι καὶ νὰ φάω...

Ἡ ἐλπίδα τοῦ Μελάνη δὲν ἐπῆγε χαμένη. Ὁ χονδρὸς ἄνθρωπος τοῦ ἔφερε ἕναν μεγάλο κροκέ, γεμάτο μὲ ἀποφάγια ἀρκετὰ δρεκτικά. Καὶ ὁ γατάκος μας, μὲ τὴν πείνα ποῦ εἶχε, τὰ ἐτίμησε μὲ ὄλην τὴν ὄρεξιν.

Ἀφοῦ τὰ ἐτελείωσε καὶ ὕστερα, τότε ἐπὶ τέλους ἐπῆρε τὸ μάτι του μιὰ χονδρὴ σκύλα, ποῦ ἦτανε ζαπλωμένη κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ τὸν ἐκύταζε μὲ πολλὴν προσοχὴν κατὰμματα. Ἡ σκύλα αὐτὴ ἦτανε γέρικη, καὶ φαίνεται ὅτι οὔτε στὰ νιάτα της δὲν ἦτανε εὐμορφῆ. Ἡ φυσιογνωμία της ἐφανέρονε ἕνα εἶδος λύτης ἀπελευστικῆς, ἕνα εἶδος σιχαστικῆς μεγάλης.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Μία μητέρα εἶχε ἕνα παιδάκι, καὶ τὸ ἐλάτρευε. Ποτὲ δὲν ἐκουράζετο νὰ τὸ χαϊδεύῃ, νὰ τὸ νανουρίζῃ ἐπάνω στὰ γόνατά της. Ὅταν αὐτὸ ἐδάκρυζεν, ἡ λύπη της δὲν εἶχε ὄρια, ὅταν αὐτὸ ἐγελοῦσεν, ἡ χαρὰ της τὴν ἔκαμε σὰν τρελλήν, καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι τίποτε πλέον δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν της, τὴν στιγμῇ ποῦ τὸ παιδάκι εὐρήκε τὴν δύναμιν νὰ τῆς ἀπλώσῃ τὰ χεράκια του καὶ νὰ τὴν φωνάξῃ:

— Μανουλά μου! Ἐνίοτε ὅμως ἡ συλλογὴ ἔκαμε νὰ περῶ σὰν μιὰ σκιά ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν της. Τὸ μέλλον, μ' ὄλας τὰς ἐλπίδας του καὶ μ' ὄλας τὰς ὑποσχέσεις του, τὴν ἀνησυχούσε, καὶ αὐτὴ ἀδιακόπως ἐζητοῦσε ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἐξωτικῶν νὰ σηκώσῃ τὸν πέπλον

ποῦ ἐκρυβε τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της, διὰ νὰ ἠμπορέσουν τὰ μάτια της νὰ τὸ ἴδωσιν. Ὁ βασιλεὺς τῶν πνευμάτων πολὺν καιρὸν ἤρνηθη καὶ ἀπέφυγε νὰ ἐκτελέσῃ αὐτὸ ποῦ τὸν παρακαλοῦσεν ἡ τρελλὴ ἐκείνη μάνα μὲ τὴν προσευχὴν της. Ἐπὶ τέλους ὅμως ἔκαμε τὸ θέλημά της, κ' ἔδωκεν εἰς μίαν ἀπὸ τῆς νεράιδες του νὰ τῆς φέρῃ τὸν καθρέπτην, ὅπου τὰ ἄερινα πνεύματα ἐβλέπουν τὰ μέλλοντα.

Ὅταν ἡ νεράιδα ποῦ ἐκράτουσε τὸν μαγικὸν καθρέπτην κατέβη εἰς τὴν γῆν, τὸ παιδάκι ἐκίωκτο μέσα στὸ σπῆτι, ἐνῶ ἡ μητέρα καθισμένη εἰς τὸ χεῖλος ἐνὸς κρηνοῦ, ἔκλαιε καὶ ὠδύρευτο ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν της, ποῦ δὲν ἤξευρε τί θὰ ἦτο τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της. Ἐφαντάσθη ὅτι ἐγλύτωσεν ἀπὸ ὄλα τὰ βασάνια, ὅταν ἔπιασε στὰ χεῖρα της τὸν μαγικὸν καθρέπτην. Δὲν ἐτόλμησεν ὅμως νὰ κυττάξῃ μέσα ἀμέσως, διότι ἡ καρδιά της ἔτρεψε καὶ δὲν εὐρήκε τὸ θάρρος. Ἐκλείσσε μίαν στιγμῇ τὰ μάτια της, διὰ νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ. Τῆς ἐφάνη τότε τὸ παιδί της σὰν νὰ ἐκίωκτο ἐκεῖ, ἐμπρὸς τῆς ἕνα χαμόγελο ἀνθίκε στὰ ρόδινα χεῖλακια του, μιὰ ἀκτίνα ἀπὸ τὸν ἥλιον ἐγλυστρουῖσε κ' ἐπαίξε μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιάκια του. Καὶ αὐτὴ τὸ ἐκύταζε μὲ τρυφερὰν ἀγάπην:

— Ὅχι, ἐφώνησε, ὄχι! δὲν θέλω τίποτε νὰ μάθω. Ἄν τὸ παιδί μου εἶνε γραμμένον νὰ ὑποφέρῃ, ἡ μοῖρά του θὰ μ' ἔκαμε νὰ βασανίζωμαι ὅσον καιρὸν θὰ ζήσω. Οὔτε ἂν ἡ μοῖρά του εἶνε γεμάτη μ' ἀσύγκριτην εὐτυχίαν, ἐγὼ θὰ μείνω εὐχαριστημένη διότι προτιμῶ νὰ μὴ γνωρίζω ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ μεγαλώσῃ. Δὲν θὰ τὸ νανουρίζω τότε ἐπάνω στὰ γόνατά μου, δὲν θὰ ἠμπορῶ τότε νὰ τὸ σκεπάζω ὅπως σήμερον μὲ τὰ φιλιά μου. Δὲν θέλω νὰ γνωρίζω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ βασανιστικὰ πράγματα!

Εἶπε κ' ἐπέταξε τὸν μαγικὸν καθρέπτην, καὶ τὸν ἔκαμε ἀρβύλα εἰς τὸ βάθος τοῦ κρηνοῦ...

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, τὰ πνεύματα, τὰ ἐξωτικά καὶ αἱ νεράιδες δὲν γνωρίζουν πλέον τὸ μέλλον, καὶ δὲν προλέγουν τὴν μοῖραν τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἡ δύναμις ποῦ εἶχαν ἐγὰθῆ μαζὶ μὲ τὸν καθρέπτην. Ἄν ἐρχονται καμμίαν φορὰν καὶ λέγουν τὴν μοῖραν, τὴν λέγουν μόνον εἰς τὰ μωρόπαιδα, ποῦ πιστεύουν τὰ ἀδύνατα πράγματα.

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἐκδικούμενος γίνεται εὐτυχὴς διὰ μίαν στιγμῇν ὁ συγχωρῶν αἰώνως.

Ὁ καιρὸς εἶνε χρῆμα· ἀλλὰ διὰ τὸ χρῆμα δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν ὄλον τὸν καιρὸν μας.

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)

Ἦτο ἀπληροφωρημένη ἡ ἐργασία τὴν Κυριακὴν. Ἀλλὰ αἱ δύο μικροῦλες ἐπήγαγαν κ' ἐκλείοντο πολὺ εὐχαριστικῶς εἰς τὴν σοφίταν, ὅπου ἦσαν συχρησιμμένα τὰ παλαιὰ βιβλία. Ἄν ὁ καιρὸς ἦτο παραπολύ καλὸς, ἐπαίρναν μερικά κ' ἐπήγαγαν εἰς τὸ δάσος, ποῦ ἦτο κοντὰ στὸ σπῆτι.

Τὸ δάσος ἐκεῖνο ἐσκόλωνε καὶ ἀνέβαινε τὴν πλευρὰν ἐνὸς λόφου, ὅπου ἦσαν πεσμένοι, φέρων ἡμίση ἀνάμεσα στὰ δένδρα, μεγάλοι κοκκινωτοὶ βράχοι. Εἰς ἐκεῖνὰ τὰ μέρη, τὸ ἔδαφος οἱ λίθοι, ὁ βυθὸς τῶν ποταμῶν, ὅλα εἶνε κοκκίνα, καὶ δι' αὐτὸ τὸ τόπος ἔχει τὸ ὄνομα Κολοράδο, τὸ ὅπολον ἰσπανικῶς σημαίνει κοκκινισμένος. Δι' αὐτὸ ὄχι μόνον τὰ ἔθιμα τῶν κατοίκων, καὶ ἡ γλῶσσά των, ἀλλὰ καὶ ἡ βίβλος τῆς γῆς ἔκαμναν τὴν ξενούλαν ν' ἀπορῇ καὶ νὰ ἐξίσταται. Ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἐφαίνοντο ἐντελῶς διαφορετικά. Τὴν πρώτην φορὰν ποῦ εἶδεν ἕνα σκίουρον, ἐτήκωσεν ἐξ ἐνστικτοῦ τὸ κεφάλι διὰ νὰ ἴδῃ πῶς θὰ ἐσκαρφάλωνεν εἰς τὸ δένδρον. Ἀπενηντίας αὐτὸς ἐχώθη μέσα στὸ χῶμα, σὰν νὰ ἦτο κανένας «λειθαδόσκυλος».

Τὰ ἀγρία ἐνστικτα τοῦ πατέρα της εἶχαν μεταδοθῇ εἰς τὴν Μάγγην. Ἡσθάνετο κάποτε τὴν ἀνάγκη τῆς μοναξιάς, καὶ ἡ ἀνάγκη αὐτῆ τὴν ἔκαμνε νὰ φεύγῃ καὶ νὰ κρυβεται, καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν της ἀκόμη.

Σκαμμένον εἰς τὸν εὐδρυπτον βράχον, τὸν κατακόκκινον σὰν τὸ αἷμα, εὐρίσκετο ἐν εἶδος βαδουλώματος, ἡ μικροῦ σπηλαίου, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁποίου ἐστάλαζε, σταλαγματιῆς-σταλαγματιῆς, τὸ καθαρότατον νερὸ μιᾶς κρυφῆς πηγῆς. Πολυτρίχη ἦσαν φυτευμένα εἰς τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο βάθος, ὅπου ἔκαμνε πολλὴ δροσιά. Ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιάς ἦτο φραγμένη μὲ χαμόδενδρα, μὲ σκρίνους καὶ μὲ μίαν ἀγραμπελῆν τὰ εἶχε φυτευμένα ἡ Μάγγη, καὶ ἦσαν ὄλα χαριτωμένα. Τὸ κουδάριασμα τῶν κλαδιῶν ἐσηματίεζε πραγματικὸν παραπέτασμα ἀπὸ κροσσάδα, τόσο πυκνὸν μάλιστα, ὥστε κανεὶς δὲν εἶχε ὑποπευθῆ τὴν ὑπάρξειν ἐκείνου τοῦ ἀναχωρητηρίου, τὸ ὁποῖον ἡ Μάγγη ὠνόμαζε μὲ καμάρι «τὸ σπῆτι μου». Δύο ξύλινα σκαμνάκια, ἕνα παλιὸν τραπέζι, τὰ ὅποια εἶχαν εὐρεθῆ εἰς τὴν ἀποθήκην τῶν ἀγρῶν πραγμάτων, ἐστόλιζαν τὸ σπῆλαιον. Ἐκεῖ μέσα δὲν ἐφεγγε καλὰ ἀλλὰ τί χαρὰ διὰ τὸ κοριτσάκι νὰ αἰσθάνεται ὅτι ἦτο στὸ δικὸ του σπῆτι, νὰ ἐξαφανίζετο, ὅπότεν ἤθελε, ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ζῶντων, νὰ ἐξέρχεται εἰς τὸ μυστήριον!

Ἡ Μάγγη ἀρκετὸν καιρὸν ἐδίετασε, πρὶν φανερώσῃ τὸ μυστικὸν της εἰς τὴν Σελήνην. Ἀλλὰ πῶς ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ κ' ἀλλοιάς; Τὰ δύο κοριττῆσιν δὲν

ἐχωρίζοντο διόλου, οὔτε εἰς τὴν ἐργασίαν, οὔτε εἰς τὰ παιγνίδια· ἐπρεπεν ἡ Μάγγη ἢ ν' ἀπαρνηθῆ τὸ «σπῆτι της» ἢ νὰ τὸ μοιράσῃ μὲ τὴν κοινούριαν φίλην της. Αὐτὸ ἀπεφάσισε κ' ἐπροτίμησεν ἡ Μάγγη, ὄχι ὅμως καὶ χωρὶς ν' ἀπαιτήσῃ ἀπόλυτον ἐχεμύθειαν. Ἡ Σελήνη δὲν ἔθαμβώθη τόσο πολὺ ὅσον ἐπερίμευεν ἡ φίλη της.

— Δὲν στενοχωριέσαι, ἐδῶ μέσα; Ἐμένα μ' ἀρέσει καλλίτερα νὰ βλέπω τὸν ἥλιον καὶ τὸν γλάνον οὐρανόν.

— Αὐτὴ ἡ σπηλιά, ἀπήνησε μὲ σοβαρὸν ὕφος, ἡ Μάγγη, εἶνε ἡ εἴσοδος ἐνὸς ἄλλου κόσμου. Τὸ νερὸ ποῦ περῶν κατὰσταλάζει μέσα στὸν βράχον, πηγάζει εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, εἰς ἕνα τόπον μαγικόν, ὅπου εἶνε σωροὶ τὰ διαμάντια καὶ τὰ ρουμπίνια.

Ἡ Σελήνη ἤνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της.

— Ἐπήγες ἐσὺ καὶ τὸν εἶδες; Πῶς; Ἀπὸ ποῦ;

Ἡ Μάγγη ἔκαμε μίαν χειρονομίαν ἀνυπομονησίας. Αὐτὴ ἡ μικρὴ ποτὲ δὲν ἐκαταλάβαινε...

— Πραγματικῶς, δὲν ἐπῆγα... Δὲν εὐρήκα ἀκόμα τὴν εἴσοδον. Καμμίαν ἡμέραν, ἴσως τὴν εὐρω. Ἀλλὰ ὀνειρεύομαι αὐτὸν τὸν τόπον καὶ τότε μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἐκτακτὰ πράγματα... Σφαλῶ τὰ μάτια μου γιὰ νὰ τὰ δῶ ἀκόμα καλλίτερα...

— Για φαντάσου!... ἐγὼ, ἄμα θέλω νὰ δῶ, ἀνοίγω τὰ δικά μου.

— Δὲν εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα... Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ φαντάζωμαι ἕνα σωρὸ ἱστορίας γιὰ τὰ πλάσματα ποῦ ζοῦν μέσα στῆ γῆ.

— Δὲν θὰ μοῦ πῆς κ' ἐμένα;

— Ἴσως. Ἀλλὰ τότε πρέπει ν' ἀγαπήσῃς καὶ σὺ τὸ σπῆτι μου, ὅπως τ' ἀγαπῶ ἐγὼ. Θὰ δῆς τί καλὰ ποῦ εἶνε ἐδῶ γιὰ διάβασμα...

Τότε ἡ Μάγγη ἔβαλε δύο τόμους ἐπάνω στὸ κουτσὸν τραπέζι καὶ ἔφερε τὰ σκαμνάκια κοντὰ στῆν εἴσοδον διὰ νὰ βλέπῃ μὲ τὸ λιγιστὸ φᾶς ποῦ ἀπερνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ πυκνὸν παραπέτασμα τῶν φυλῶν. Ἐβυθίσκετο εἰς τὴν ἀνάγνωσίν της. Ἦτο ἰκαρὴ ν' ἀπαγγεῖλῃ ἐκ στήθους, ἡ περιπέτου, ὄλα τὰ παλαιὰ της βιβλία, ἀλλὰ, κάθε φορὰν ποῦ τὰ ἐδιάβαζε, τῆς ἐφαίνοντο

διαφορετικά, τόσο πολλὰ ἐπρόσθετεν εἰς αὐτὰ ἀπὸ τὴν φαντασίαν της. Δι' αὐτὴν, τὰ πρόσωπα ἐξοῦσαν, ὠμειλοῦσαν, ἐνεργοῦσαν. Ἡ Σελήνη, ἡ ὁποία ἐδιάβαζε τὰ ἀγγλικά μὲ ἀρκετὴν ἀκόμη δυσκολίαν, εὐρίσκει τὰς ὥρας ὅτι ἀργούσαν νὰ περάσουν, καὶ γρηγόρα ἐχάνετο μέσα εἰς τὸν λαβύρινθον τῆς ἐνετροπολήσεως. Ἐνίοτε, κάποιο αἰσθημα προερχόμενον ἀπὸ ἐξωτερικὴν ἐνέργειαν, ἕνα φῶσμα τοῦ ἀέρος, μιὰ εὐώδια περαστικὴ, τὸ πέταγμα τῶν πουλιῶν, τὴν ἐκάμναν ν' ἀνατριχιάζῃ — καὶ ἐφάνετο τότε πῶς ἤρχετο εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ παρελθόν, νὰ ἀιδήσῃ, — ἀλλὰ κατόπιν ὄλα ἔξαφνα ἐδύωναν, ἐχάνοντο, καὶ τὸ

«Τὸ νερὸ πηγάζει εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς...» (Σελ. 85, στ. 6')

κοριτσάκι ἐβγαλεν ἕνα ἀναστεναγμὸν ποῦ ἔμοιαζε μὲ κλάμμα.

Τὸ ἀγαπημένον βιβλίον τῆς Μάγγης ἦτο ὁ Ἰβανόνης, τὸ περίφημον μυθιστόρημα τοῦ Οὐάλτερ Σκῶτ. Κατὰ καιρὴν τόχην, ἡ ὁποία, διὰ τὴν ἀντίληψίν της, ἐλάμβανε τὰς διαστάσεις ὀληθητικῆς καταστροφῆς, τὸ μισὸ περίπου μέρος τοῦ παλαιοῦ βιβλίου εἶχε χαθῆ ἢ ἱστορία ἐσταματοῦσεν ἀποτόμως, ἐνῶ ἐγένετο ἡ πολιτορχία τοῦ πύργου τοῦ Βυθωμετώπου. Τὶ ἀπερίνοτο οἱ ἀιγμάλωτοι, — ἡ πολυθέλητος Ρεβέκκα ἰδιώτης; Τὶ ἔκαμναν ὁ «Μέλιος ἱσότης»; Ἐβλάνεν ἐγκαίρως; Καὶ ἔπειτα, παρακάτω, ὁ Ἰβανόνης ἐνυμφεύετο πραγματικῶς τὴν Ροβέναν, τὴν Σαζωνίδα; Ἡ Μάγγη ἐξεσπάθωνε,

